Revista de la Trobada Alternativa de Nou Barris

Nº 5 - Maig 2010

9 Barris en marxa

Oficina de Drets socials:

Un any en defensa dels drets socials a 9 Barris

Lliçons des de Grècia

Una altra reforma laboral, una altra pèrdua de drets

A Nou Barris no hi ha rei! Plaça de la República

Editorial Trobada

Ja ningú no pot al·legar engany. Els cants de sirena que parlaven que el capitalisme s'apropava al final de la seva crisi s'han estavellat contra la tossuda realitat. Grècia ens ha ensenyat una llei de ferro del capitalisme, les crisis econòmiques només les paguen els i les trevalladores. La taca de la recessió s'estén per tot arreu, Alemanya, França, Itàlia, la Gran Bretanya, els països de l'est europeu... Encara que alguns enganyen i s'enganyin parlant de brots verds en l'economia capitalista, hi ha una dada que no poden ocultar, els tímids indicis de creixement es donen sense que aumenti l'ocupació, ni el consum. En realitat el que està sorgint de nou són les nefastes bombolles especulatives.

L'estat espanyol no és cap excepció. Aquest any l'atur superarà el 20% de la població activa, i les previsions «més realistes» (?) parlen que no disminuirà fins a 2014. L'atur juvenil supera el 42%. Mentrestant el govern «socialista», que s'omple la boca de promeses als treballadors, que no retallarà els seus drets, es dedica a regalar caramels als empresaris. El projecte de reforma que es cuina en les altes esferes preveu que el 40% de les indemnitzacions per acomiadament surtin de les arques públiques, és a dir, que com sempre serem els treballadors els que pagarem (via impostos) els excessos del capitalisme. Males llengües diuen que altres dolços, com el retall de les aportacions empresarials a la seguretat social, es guarden als calaixos dels despatxos de la Moncloa, esperant millors moments. Ara seria difícil justificar aquestes mesures, en un moment en què creix la crisi.

El febrer, CC.OO. i UGT van llançar una sèrie de mobilitzacions contra el projecte de reforma de les pensions. La burocràcia sindical es va cuidar molt de fer una campanya seriosa entre els treballadors. Es va limitar a convocar els quadres sindicals a les manifestacions. D'una banda necessitaven demostrar que no s'anaven a empassar el retall de les conquestes i drets de la classe treballadora, però per una altra eren conscients que estaven lligats de peus i mans al govern, i que no poden enfrontar-se obertament a ell. L'efecte de les mobilitzacions limitades i les promeses de Zapatero han actuat fins ara com un efecte sedant entre la població. Tanmateix la crisi continua guanyant profunditat i els comptes no acaben de sortir.

La patronal i el capitalisme internacional pressionen el govern perquè actuï amb fermesa. L'ombra de Grècia planeja sobre l'estat espanyol i sobre la resta dels països més febles de la Unió Europea. El seu homòleg «socialista», Papandreu, és l'encarregat de dur a terme els brutals retalls contra les condicions de vida dels treballadors i les classes populars gregues, i Zapatero haurà de fer el mateix, en la mesura que la situació espanyola empitjori. El capitalisme no accepta «mitges tintes», no hi ha «repartiments equitatius dels sacrificis», la joventut i els treballadors serem els que pagarem la crisi que no hem provocat.

És necessari que l'esquerra anticapitalista comenci a construir la seva pròpia alternativa política. Dividida i dispersa, no és un obstacle seriós per als plans que estan preparant a les nostres esquenes. Si l'esquerra del sistema no és capaç d'anar fins al final, per complir els desigs del gran capital, el PP afila les seves grapes en espera de les pròximes eleccions generals. Amb l'esquerra del sistema, malament, amb la dreta molt pitjor. Molt negre és el futur que ens espera la joventut i els treballadors al si d'un capitalisme en fallida.

Però les alternatives no neixen de la nit al matí. Es creen a partir de la reflexió, el debat i les lluites quotidianes. Només basant-se en la coherència i en la fermesa podem construir l'instrument que necessitem. El moviment anticapitalista ha de liquidar els vells sectarismes que ens esterilitzen i estar a l'altura del repte que se'ns planteja. Amb això no pretenem esborrar d'un cop de ploma les diferents sensibilitats que hi ha entre nosaltres, sinó que el que plantegem és que les posem tots al servei de la causa que ens uneix. El moviment es demostra caminant.

La Trobada alternativa és un bonic experiment asambleari que vam posar en marxa fa ja més de dos anys i mig. Les nostres procedències són diverses, però som conscients que tots busquem el mateix. Hem fet molta feina, no hi ha dubte, però el camí que ens falta per recórrer és encara molt més llarg i complex. Hem de transformar-nos en l'ànima de la joventut i els treballadors de Nou Barris. Hem de ser, no una referència, sinó la referència. Immigrants i autòctons, homes i dones, joves i no tan joves, tots som una sola classe. Tots som treballadors.

I parafrasejant el Che, hem de crear una Trobada, dos Trobades, moltes Trobades alternatives que neixin a la resta dels barris, als pobles i a les ciutats de l'estat espanyol. Sabem que altres experiències semblants han sorgit i estan sorgint arreu de l'estat. No és una casualitat, és una necessitat. Aquesta és l'única base sobre la que pot recolzar-se la futura organització dels explotats que tots necessitem.

Tens un lloc entre nosaltres. A qué esperes per participar-hi? El futur és nostre i ningú no ens el pot robar.

Índex

Defensem la vida associativa de Nou Barris!

Ens trobem al segle XXI, a la suposada ciutat de les persones i amb una série de batatlles guanyades, amb una societat civil organitzada que desenvolupa la seva tasca social i educativa desde un voluntariat actiu i emprenedor que es troba sobtadament davant una situació política que no accepta crítica, que té por al debat social, a que l'associacionisme posi en dubte les accions empreses desde l'administració, que trenca amb tota la feina que s'ha estat fent durant trenta anys de manera conjunta perquè les seves grans directrius així ho determinen, sense tenir en compte la realitat del territori i menyspreant els processos que desde la mateixa administració s'havien promogut en bé d'un nou discurs globalitzador i del reafirmament de la seva propia acció.

Una realitat en la que des de una demagogia brutal es pretén arribar al ciutadà, escoltar els seus problemes i necessitats posant entremig una serie de tècnics i tècniques que no fan altre cosa que dificultar encara més, la relació fluida amb l'administració. De que serveix, un equip de gent, uns interlocutors, sense cap tipus de poder de decisió?

A la Guineueta venim patint des de fa anys una situació insostenible amb els tècnics i politics de referència.

Actualment i després de vint anys de treball en l'oci educatiu i associatiu ens trobem en una situació de perplexitat, quan, davant unes nefastes polítiques de joventut i una encara més nefasta execució tècnica de les mateixes, patim de forma directa i constant l'anul·lació de la nostra tasca educativa, l'anul·lació de tota expresió cultural que es generi per part dels joves. L'anul·lació en definitiva de la vida comunitària del nostre barri.

En un inci, l'excusa de la nova normativa del civisme servia per tot, per anul·lar concerts, cinema a la fresca, calçotades al propi pati de l'entitat, és a dir qualsevol activitat que sortís fora de les parets de l'equipament.

Davant aquesta pressió constant vam decidir movilitzarnos, reclamar explicacions, procurar arribar a pactes, cedir... És a dir, vam estar durant practicament un any oberts al diàleg amb el districte, oberts a escoltar quines eren les problemàtiques qué nosaltres generavem de cara als veïns i veïnes, i és va procurar posar el màxim de mesures possibles, per a minimitzar-les, desde la coordinació amb l'AAVV.

Quan el diàleg amb l'AAVV va començar a ser més continu i distès, ens vam adonar que desde el districte s'havia estat fent un doble-joc, el mateix districte dinamitzava les nostres accions procurant posar-se a l'AAVV al seu costat i justificant tota la seva «repressió» com una causa derivada de les peticions dels veïns i veïnes de la Guineueta, però res més lluny de la realitat, resulta que ni els veïns estaven desconformes amb nosaltres , ni generàvem tant de soroll com des de el disrtricte s'ens volia fer veure, ni res de res, de res.

A partir d'aquí , i després d'haver disminuit la nostra activitat ampliament vam decidir començar a reclamar el que com a a ciutadans i ciutadanes ens pertoca, el dret a associar-nos i el dret a realitzar els nostres propis projectes. Davant la situació i veient que la cosa començava a escapar-se de les mans , des de el districte van decidir generar un nou procés. Si fins ara s'ens informava del que ens anul·laven, a partir d'aquest moment començarien a actuar d'esquenes a nosaltres, intentant canviarnos d'espai sense comunicar-ho (ens trobem al PME que el nostre projecte serà traslladat a un altre edifici), deixant de signar permisos sense dir-ho, enviant a la guardia urbana a anul·lar activitats mitja hora abans de l'inici, menyspreant els projectes que es realitzen i en definitiva, passant per alt tots els pactes assolits durant tots aquests anys de treball conjunt i que queden reflectits en el document d'acord entre la Masia de la Guineueta Associació de Lleure, l'AAVV Guineueta i el Districte de Nou Barris.

Ens trobem ja a finals de 2009 i la situació és igual d'insostenible a la resta dels barris del disrtricte, fet que genera que les diferents entitats ens agrupem creant una plataforma de coordinació per sobre de la coordinadora d'entitats de nou Barris, aquesta es la «Plataforma en defensa de la vida associativa de Nou Barris», que a finals de 2009 genera un parell de convocatòries de manifestació pacífica a les que el districte respon portant antiavalots.

Els exemples són mil i es practicament impossible plasmar-los en un paper, però, la conclusió es, que actualment a Nou barris tenim una regidora inexistent que ni desenvolupa ni aplica polítiques, que no té intenció de diàleg amb les entitats i que a més a més desconeix del tot el sistema social organitzat del districte perquè mai ha fet res per preocupar-s'en, una regidora (Carmén Andrés) que és limita a dir que si a tot el que li planteja l'actual Gerent (Josep Puga), que a la seva vegada té com únic objectiu eliminar tota activitat cultural, justificant-se amb el fet que ell considera que a Nou barris només es fan «discoteques». Que continua amb la política bruta de malparlar d'uns i altres, quan està reunit amb uns o altres, d'intentar crear conflicte entre les entitats, de rebentar tots els actes amb excuses econòmiques però sense permetre en cap moment que les entitats poguem intervenir per, solventar els problemes de déficit economic… És a dir, estem en la política del no per el no, de l'insult i la vexació constant, del no reconeixement de la feina de les entitats i de la mala gestió tècnica i econòmica.

Arribats a aquest punt ens plantegem, que cal fer ara? Com recuperar la credibilitat de cara a l'adminstració?,

Està clar que la societat civil, o com a a mínim gran part d'aquesta, ja es creu el discurs de responsabilitat civil enfront la construcció social.

Cal que des de les associacions tornem a aglutinar-nos, recuperem l'esperit de lluita i ens creiem el potencial que tenim. Que ens reformulem els valors amb que treballem, que recuperem l'esperit de construcció i prioritzem els nostres interessos, no podem caure en la saturació derivada de la organització de festivals, en detriment del debat i la construcció d'un discurs civic de veritat, d'un discurs que reculli la necessitat de despertar del somni de la falsa democràcia que ens aporta un fals benestar enmascarat sota interessos partidistes.

Per tant ,cal generar un compromís de desobediencia civil, de radicalització dels moviments crítics i en definitiva exigir que l'espai pùblic sigui precisament això, públic.

Exigir que les politiques facin possible els drets col·lectius dels i les ciutadanes, unes polítiques que deixin de prioritzar els drets individuals, promovent, un cop més uns valors contraris a un democràcia real i deixar de passar per alt la rebaixa en polítiques públiques, en bé d'una política d'aparador del «aquí no passa res, ho tenim tot controlat» i sobretot del «Barcelona, la millor botiga del món».

Deixem-nos de contradiccions polítiques partidistes que fan ballar a una societat civil, que no sap si a hores d'ara, estar associat i implicat en la societat és correcte o es simptoma de ser un antisistema, volen participació però sota control i el que no entenen, i cal que algú els hi faci veure, és que la participació, terme ampliament pervertit des de l'Ajuntament de Barcelona, no es compta amb números, sinó amb resultats finals. Si Nou Barris és un model associatiu a tota la ciutat, no és perquè als festivals que s'hi fan hi assisteixi molta gent, ni perquè TVE vingui a fer un reportatge; sinó perquè és la pròpia població de Nou Barris qui s'organitza i defineix com ha de ser el futur del seu propi territori, des de exemples de participació autèntica i real, de debat, de reflexió i de responsabilitat en la construcció d'un futur que pinta fotut però que encara estem a temps de canviar.

Guillem Gabarnet **-** La Guineueta

Un año de experiencias en la Oficina de drets socials 9 Barris

Hace aproximadamente un año que daba los primeros pasos la Oficina de Derechos Sociales de 9 Barris, desde la misma queríamos hacer nuestra particular contribución a la lucha contra las diferentes formas de precariedad que poco a poco se han ido instalado en las vidas de una gran parte de la gente que vivimos en el distrito.

En este año, hemos podido comprobar como de un solo golpe, las empresas con la excusa de «la crisis» realizaban despidos masivos, en muchos casos con la complicidad de los sindicatos mayoritarios, utilizados en nombre de la «paz social».

Esta situación ha terminado de configurar un paisaje desolador, arrojando una nueva capa de la población hacia la precariedad y el paro.

Trabajadores de grandes empresas con trabajo estable, que tras perder derechos conseguidos después de años de luchas, ahora son condenados a la larga cola del paro (a través de EREs, muchos de ellos injustificados,) trabajadores precarios, con contratos temporales, despedidos sin más (fin de obra y servicio con 8 días de indemnización por año trabajado), falsos autónomos, con un simple «ya no tenemos trabajo para ti» y los inmigrantes sumergidos un escalón más abajo, en el subsuelo de la sociedad, donde no existe ningún tipo derechos, ni siquiera el derecho a existir, alejándose un poco más la posibilidad de alcanzarlos y con la amenaza permanente de ser expulsados.

Es por ello que no nos podemos sentir satisfechos que durante los últimos meses el número de personas que nos han dirigido sus consultas a la oficina haya aumentado, pero si que nos ha servido para comprobar lo necesario de esta experiencia, que aporta una orientación «a pie de barrio» hacia mecanismos de defensa ante esta agresión de la clase empresarial.

El alto grado de desconocimiento en materia de derechos laborales o de vivienda, crea una situación propicia para que empresas y especuladores campen a sus anchas saltándose todas las leyes que sean necesarias y en la que nosotros intentamos ayudar con firmeza, para paliar la absoluta indefensión en la que vienen a la ODS las personas afectadas.

Uno de los casos que más se han repetido en las consultas es el de cómo actuar ante el mobbing laboral que se da habitualmente en las pequeñas empresas, este tiene como único objetivo el conseguir que el trabajador abandone la empresa de forma «voluntaria» al hacerle la vida insoportable en su puesto de trabajo. Consiguen así que el trabajador renuncie a la indemnización y el finiquito del despido, con el consiguiente ahorro para la empresa.

Aunque en estos casos lo más difícil es demostrar con pruebas dicho acoso, hemos querido reunir los siguientes consejos con el fin de ayudar a combatir este y otra formas de acoso laboral que habitualmente están presentes en el mundo del trabajo.

Consejos prácticos: Como actuar ante el «mobbing» laboral

Los estudiosos del tema definen el acoso por sus síntomas y sus causas: una presión psicológica desmesurada ejercida en el trabajador que se manifiesta en una conducta abusiva a través de comportamientos, palabras, actos, gestos y escritos que son susceptibles de atentar contra la personalidad, la dignidad o la integridad física o psíquica del individuo, pudiendo poner en peligro su empleo o degradar el clima laboral.

Aunque con grandes dificultades es posible contrarrestar estas conductas, intentando liberar a la victima mediante la ayuda de profesionales de la salud, jurídica y sindical, del resultado perverso del acoso psicológico en el mundo laboral.

Para no aumentar el acoso y el riesgo de la victima al hacerse pública su denuncia, deberán de llevar el proceso de investigación con gran sigilo y discreción y contar con asesoramiento de servicios jurídicos.

Acciones no judiciales

– Redacción de un escrito dirigido al empresario (Dirección de la empresa). La forma de redactar este escrito deberá ser extremadamente cuidadosa, ya que del mismo puede sobrevenir un grave empeoramiento del problema o una solución al mismo.

En las posibles citas con la dirección o departamento correspondiente, se deberá recomendar al acosado que, puede exigir a la empresa estar acompañado por un abogado o por representantes sindicales. Estas reuniones pueden ser de máxima importancia para el acosado ya que la empresa le puede poner entre las cuerdas mediante ofrecimiento de acuerdos que pongan fin al problema pero no sean justos para el trabajador.

– Valorar la actuación, a seguir, ante requerimientos de la empresa, es importante decidir, si se contestan o no, y en caso afirmativo redactar o ayudar a redactar las contestaciones.

Procedimiento de denuncia

Si el acosado esta dispuesto a llegar a iniciar acciones legales, entendemos que debe poner en conocimiento de la empresa la situación que esta padeciendo. La forma adecuada de hacerlo es por escrito y de forma fehaciente, es decir que pueda probar que la empresa conocía los hechos y no hizo nada por evitarlos, para ello es muy importante recopilar pruebas tales como informes psicológicos, partes de bajas, comunicaciones, ceses, encargo de tareas, ordenes, cambios de puestos de trabajo tanto en su contenido como en su localización.

– Retirada o ausencia de personal auxiliar para llevar a cabo el trabajo que se les encomienda, o recursos materiales como líneas de teléfono, ordenador acceso a fotocopiadora.

– Acciones u omisiones, por parte de los jefes o superiores, que lleven a un aislamiento del resto de los compañeros de trabajo, del ambiente o entorno del mismo. Omitir su nombre a la asistencia de actos, reuniones, etc. a los que antes solían acudir, o compañeros de su misma categoría asisten.

– Críticas, burlas, o comentarios despectivos en público acerca de la profesionalidad o personalidad del que se siente acosado.

La mayoría de estas pruebas son documentos que surgen en el entorno organizativo de la empresa, pero si no es así y estas acciones resultaran complicadas de probar, siempre se podría requerir al jefe de departamento correspondiente, por escrito, para que se nos informe sobre la causa de esa conducta.

Antes de llevar a cabo una acción judicial deberemos preparar concienzudamente todas las pruebas, que nos permitan demostrar que el acoso psicológico es el causante de la situación y estado que presenta el acosado.

Una vez preparados todas estas pruebas, debemos fijar una estrategia de defensa teniendo en cuenta, el resultado que pretendemos conseguir y formular denuncia ante la Inspección de Trabajo por falta muy grave del empresario, Con independencia de lo anterior, el trabajador víctima de acoso podrá iniciar actuaciones penales, a través de denuncia ante el correspondiente Juzgado de Instrucción.

Por último, normalmente los acosados psicológicamente en el trabajo, cuando se deciden a pedir ayuda ya suelen estar en tratamiento psíquico o de baja por depresión y en la mayoría de los casos con una duración superior a 12 meses, cabe reclamar la calificación como accidente de trabajo de las lesiones psíquicas que pudieran derivarse del acoso o abuso recibidos.

¡Queremos la plaza de la República!

Anais Barnolas (publicado por La Rambla)

El movimiento vecinal Trobada Alternativa de Nou Barris se reunió en la Plaza Llucmajor la mañana del pasado domingo 11 de abril para exigir el cambio de nombre de la actual plaza y parada de metro Llucmajor por el de Plaza de la República. Según el vecino y miembro de la plataforma, Fidel Lora, «la comisión del Ayuntamiento de Barcelona apoyo el cambio de nomenclatura pero de momento el acuerdo ha quedado parado». Lora sostiene que «es más lógico que la plaza tenga el nombre de plaza de la República, por la tradición obrera e izquierdista del barrio y porque el nombre estaría más acorde con la plaza que goza de la estatua de la República». Los vecinos decidieron hacer esta reivindicación de ámbito festivo en esta fecha cercana a la del 14 de abril, justamente cuando se conmemora la Segunda República.

El objetivo del acto fue hacer pública esta demanda vecinal «porque entendemos que la política debe volver a la calle», apuntó Lora. «Hay que construir una nueva república, una nueva democracia. No puede haber democracia sin república y viceversa», añadió Lora.

Trobada Alternativa está formada por 40 vecinos. De entro los proyectos que tienen en marcha destaca la oficina de derechos sociales, que recoge las quejas laborales y su aspiración es que «los sindicatos vuelvan a su territorio», destacó Lora. La iniciativa cuenta con la colaboración voluntaria de abogados que ofrecen asesoramiento laboral. Otros iniciativas de la plataforma son la cooperativa de consumo ecológico, la revista del colectivo, así como su sede en el Casal Popular Tres Voltes Rebel.

La larga soga de la ejecución hipotecaria

A nadie se le escapa que la crisis que estamos atravesando está dejando a sus espaldas más damnificados de los que el gobierno dice. Pero, además, ahora que el modelo se ha derrumbado, que el patrón de crecimiento sobre el que se ha sustentado el espejismo de la opulencia de los últimos años se ha desmoronado. Mientras el sistema funcionaba como un mecanismo engrasado se ignoró intencionadamente que no existe la máquina del movimiento perpetuo pues hay periodos expansivos y recesivos. Y esa ignorancia inducida revistió tintes de perversidad en el caso de la vivienda porque la maquinaria de generación de opinión pública aliada con promotores inmobiliarios e instituciones financieras se encargó de instaurar en la conciencia colectiva una idea falsa en este país: que el precio de la vivienda nunca bajaría.

Esa mentira, difundida y amplificada por los medios de comunicación de masas, sirvió para que muchos ciudadanos adquirieran una vivienda al límite de sus posibilidades casi hasta el límite de sus horizontes vitales. El temor a que los precios no dejaran de subir estimulaban ese afán compulsivo por comprar un inmueble que ha existido en España. Pero, insisto, todo ello estaba construido sobre una falacia de la que eran sobradamente conocedores de ese negocio. Quiero decir que las instituciones bancarias y financieras –que saben perfectamente que el precio de cualquier activo que está sujeto al tráfico mercantil, incluido la vivienda, experimenta variaciones en su precio que no siempre son al alza–, engañaron a sus clientes instándolos a que se endeudaran de por vida comprando una vivienda que, llegados momentos de recesión, no podrían pagar e, incluso, no podrían vender para atender sus deudas.

Pero que todo ello lo hicieron, además, y aquí viene la madre del cordero, favorecidos por una legislación hipotecaria que, de manera manifiestamente injusta, distribuye la carga de los errores en las asunciones de riesgo entre las partes a favor del acreedor y en flagrante perjuicio del deudor, esto es, en defensa de los intereses de los bancos frente a los de los ciudadanos.

Ejecutando a los más débiles

Y es que en estos días nos hemos encontrado con que, por fin, diversos medios están dando voz a las protestas de las miles de personas afectadas por una hipoteca que, ante la situación de crisis, no pueden seguir pagando y se ven obligadas a entregar su vivienda al banco sin que por ello quede cancelada su deuda. Una situación que no es excepcional si se tiene en cuenta que en 2008 se realizaron 58.000 ejecuciones hipotecarias; en 2009, fueron 114.000 y para 2010 se estima que se realizarán en torno a las 180.000 ejecuciones. Es decir, en tres años se habrán ejecutado unas 350.000 hipotecas o unas 500 personas habrán perdido su casa por día. El resultado es que este procedimiento genera una doble condena sobre el propietario de la vivienda: no sólo se queda sin propiedad –que, en la mayor parte de los casos, es su vivienda habitual– sino que también continuará endeudado en tanto no liquide el 50% del valor de la hipoteca inicialmente contratada más todos los gastos añadidos.

Aquí hay una injusticia: ¿cómo puede ser que en un acuerdo libre entre partes, en donde ambas deben realizar una valoración de los riesgos asumidos, la legislación sobreproteja a quien está en mejores condiciones para realizar la misma sino también a quien se encuentra en una posición de poder de cara a la finalización de la transacción? O sea la banca.

Además, ¿cómo puede ser que en una sociedad capitalista de mercado se pretenda que el valor de tasación de una vivienda se mantenga inalterado desconsiderando las fluctuaciones del mercado cuando éstas son a la baja? ¿Es que el mercado sólo es bueno cuando impulsa al alza los precios y es malo cuando lo hace a la baja? ¿Es que los costes de un derrumbe del mercado inmobiliario sólo los deben soportar los ciudadanos hipotecados y no quienes les concedieron las hipotecas?

Es como si para los ciudadanos la caída del precio de la vivienda no supusiera una reducción de su riqueza y debieran asumirla como la resultante de un error en sus cálculos mientras que los bancos quedaran exonerados de las consecuencias de sus errores, de actuar como si los precios nunca fueran a bajar aunque muchos de esos clientes aparentemente solventes a los que concedieron una hipoteca pudieran perder su empleo y sus ingresos. Aquí hay una gran asimetría en el trato.

Si la evolución de la legislación laboral hubiera seguido la pauta de la legislación hipotecaria, a estas alturas po-

dríamos encontrarnos ante un ordenamiento en el que, tras el despido, el trabajador aún seguiría debiendo al empresario por la plusvalía no realizada o por las expectativas de venta no cumplidas.

Y todo ello porque al contrario de lo que ocurre en otros países como Francia, Inglaterra o Alemania, la legislación española no permite la dación de la vivienda en pago, es decir, que mediante la entrega de la vivienda que constituye la garantía del préstamo hipotecario éste quede saldado y ambas partes corran así con los costes de su propensión al riesgo.

La banca nunca pierde

Todo lo anterior nos lleva a plantear, como hacíamos al principio, la perversidad intrínseca de un sistema que ha utilizado todos los resortes a su disposición para promover un crecimiento desequilibrado, sustentado en el sobreendeudamiento, al tiempo que, como los trileros, guardaba en la manga un as escondido por si cambiaba la coyuntura.

Venir a hablar ahora del libre albedrío de quienes se endeudaron alegando que pudieron no haberlo hecho es puro cinismo. Cuando la información se ha sustituido por la publicidad y los medios de comunicación se convierten en amplificadores de un mensaje que acaba por distorsionar cualquier cálculo racional sustituyéndolo por impulsos condicionados al mejor estímulo del perro de Pavlov lo primero que hay que preguntarse es dónde queda ese libre albedrío.

Pero, además, seguir elogiando la libertad de mercado y defendiendo sus ventajas cuando el sistema jurídico te previene frente a los riesgos de sus fluctuaciones cuando éstas son a la baja es otra muestra más de ese cinismo tan común entre nuestros banqueros. Y, finalmente, alegar que una reforma de la ley introduciría graves problemas de inseguridad jurídica (o sea que podría dar lugar a una elevación de la tasa de morosidad) supone una desvergüenza porque el patrón desde el que lo miden es el del grado de incidencia que las reformas legislativas tendrán sobre su cuenta de resultados bancaria.

Podemos comprobar como el Estado se pone al servicio de los intereses de las instituciones financieras protegiéndoles de las pérdidas de valor de sus activos cualesquiera que sean los mecanismos que pudieran generar ese efecto como ha pasado con la Ley del Suelo. Que tus terrenos se pueden depreciar porque o los vendes en un mercado bajista o los desclasificas, no te preocupes que el Estado te da una prórroga para que los puedas vender cuando las cosas mejoren, no vaya a temblar tu cuenta de resultados mientras a tu alrededor cierra una empresa tras otra.

Que tus deudores no pueden pagar la hipoteca que les concediste casi metiéndosela por los ojos, no te agobies que viene el Estado y les obliga a devolverte la casa y a seguir pagándotela hasta el último euro junto a los intereses y los costes judiciales generados al arruinarles la vida. Que fomentas una burbuja inmobiliaria promoviendo la especulación, la corrupción, la destrucción medioambiental y la ruina económica del país, no te deprimas que siempre se podrá constituir un fondo estatal de millones de euros que pagaremos todos por si se te presentan problemas de liquidez.

A estas alturas las cosas ya están meridianamente claras: no es que la banca gane siempre, que también, sino que es que ni siquiera le dejan perder.

Alberto Montero Soler
(publicado en www.rebelion.org)

L'HABITATGE SOCIAL ÉS REAL!

Jornada-debat sobre habitatge públic del moviments socials de Nou Barris

El parc Públic i cooperatiu des d'una perspectiva europea, catalana i de barri.

Introducció al debat de persones vinculades a l'estudi de l'habitatge públic i cooperatiu europeu i català
Participació oberta a tothom

DISSABTE 5 DE JUNY 2010 A LES 17 HORES
KASAL JOVE GUINEUETA «LA MASIA»
Pl. Ca n'Ensenya, 4 / metro Lluchmajor (darrera mercat guineueta)
tel: 933594000

Breu repàs a la repressió de l'Estat contra la dissidència política

El passat més de gener vam tenir l'alegria de treure dues fotografies del Casal Popular 3 Voltes Rebel. Aquestes fotografies eren les d'en Diego Sánchez i en Zigor Larredonda, dos presos polítics catalans que feia 9 anys que restaven segrestats a les presons de l'Estat espanyol pel seu compromís internacionalista amb la lluita del poble basc. Ambdós companys s'han mantingut ferms durant aquests anys de reclusió en els seus principis revolucionaris i de lluita per la llibertat dels pobles, i des de l'organització antirepressiva Rescat es van organitzar diversos actes de benvinguda per celebrar la seva posada en llibertat. La tasca de Rescat, però, continua, doncs la Laura, la Marina i la Lola són encara ostatges de la criminal política penitenciària de l'Estat espanyol.

Els casos repressius contra la dissidència política malauradament continuen. El passat 8 d'abril el veí d'Hospitalet Alfonso Hermosilla va ingressar a la presó Model de Barcelona per complir una condemna de 3 anys per l'anomenat «cas Kubotan». El 19 de maig de 2007 una manifestació contra els desallotjaments de cases okupades va ser encerclada i reprimida brutalment pels Mossos a base de cops de porra i d'altres armes, entre elles, el famós i il·legal Kubotan. Un antiavalot va resultat ferit d'un cop de puny a la cara. Dies més tard va ser detingut l'Alfonso, acusat d'aquell fet, i les 70 hores de detenció posteriors van ser un calvari d'agressions, maltractaments i amenaces. El passat 19 de juliol es va celebrar un judici ple d'irregularitats on l'advocat defensor va qüestionar l'autenticitat de les proves inculpatòries i va al·legar diverses causes d'indefensió. Tanmateix, l'Audiència Provincial l'ha condemnat a tres anys de presó, condemna que actualment està complint a la presó de Can Brians. La seva defensa ha presentat un recurs d'empara al Tribunal Constitucional i una petició d'indult.

També hem de fer esment del cas de la gironina Núria Pórtulas. La Núria va ser detinguda sota la Llei Antiterrorista per ordre de l'Audiència Nacional, empresonada i jutjada sota la inconsistent acusació de col·laborar amb una fantasmagòrica «organització terrorista». Es dóna el cas que les altres persones que suposadament formaven part d'aquesta organització, van ser absoltes a Itàlia dels càrrecs d'«agrupació subversiva amb finalitats terroristes». Malgrat la inconsistència de les proves i de les múltiples crides i mobilitzacions per la seva absolució, la Núria va ser condemnada a 2 anys i 6 mesos de presó. Actualment està en llibertat provisional, i en el moment en què s'està escrivint aquest article El Tribunal Suprem comença a deliberar un recurs contra la sentència, la resolució del qual dependrà la llibertat o l'empresonament de la companya gironina. Esperem que quan es llegeixin aquestes línies s'hagi fet pública la revocació de la sentència i que la Núria deixi enrere aquest malson.

Per últim, volem recordar els casos del Karim i del Jona. El primer és un jove vilanoví acusat d'agredir un mosso d'esquadra en una protesta contra la crisi. En Karim sempre va negar els fets, i per no acceptar una pena-multa de 400 euros, va pesar sobre seu l'amenaça d'entrar a presó durant 50 dies, els jutjats de Barcelona, però, li han prescrit la condemna. El cas del Jona és molt més greu. Després de participar en una manifestació contra l'especulació urbanística a Ciutat Vella, aquest veí de l'Eixample fou detingut acusat d'enfrontar-se a la policia, i actualment ha de fer front a una petició fiscal de 8 anys de presó.

Després d'aquest breu repàs podem veure clarament la lògica polític-judicial de l'Estat espanyol, mentre els corruptes i saquejadors de diner públic eludeixen impunement la presó, aquells i aquelles que treballen dia a dia per un món més just han d'afrontar detencions, tortures, judicis i presó. Des de la Trobada, la nostra solidaritat amb tots i totes les que lluiten!

Una altra reforma laboral, una altra pèrdua de drets

Les negociacions entre govern espanyol, patronal i sindicats majoritaris per dur a terme una nova Reforma Laboral apunten a una nova volta de torna en l'empitjorament de les condicions laborals de la classe treballadora.

En aquest article repassarem alguns dels punts més importants que han trascendit de la proposta del govern espanyol per a reformar el mercat de treball, propostes, per cert, força ben acollides per la patronal CEOE i també per Foment del Treball.

Rodríguez Zapatero ha anunciat que vol impulsar els contractes de foment de la contractació indefinida per reduir la temporalitat i promoure el treball estable. Quina és la conseqüència real d'aquesta proposta? Abaratir l'acomiadament. El govern vol ampliar l'univers de treballadors als qual aplicar aquest model de contracte, el qual contempla una indemmització en acomiadaments improcedents de 33 dies d'indemnització per any treballat, enfront dels 45 dies per any treballat que contemplen els contractes indefinits ordinaris.

Per si això fos poc, el govern espanyol proposa que d'aquests 33 dies, l'empresa només en pagui 20, mentre que els altres 13 dies els cobriria l'Estat a través del Fons de Garantia Salarial (Fogasa). En la proposta s'afirma que aquesta mesura és de caràcter temporal, mentre duri la crisi econòmica, però en el document no s'estableixen uns terminis clars.

Aquesta iniciativa suposaria modificar l'article 33 de l'Estatut dels Treballadors, doncs la inetrvenció del Fogasa actualment només està prevista en les empreses de menys de 25 treballadors, i ara vol ampliar-se a tot tipus d'empreses.

En definitiva, el govern vol abaratir els costos empresarials d'acomiadar els treballadors i treballadores, i fer recaure a les arques públiques els costos derivats d'aquests acomidaments.

Pel que fa a la contractació juvenil, es volen incrementar les bonificacions a l'empreses per a la contractació de joves de 16 a 30 anys, és a dir, de nou reduir costos a l'empresariat a costa del pressupost públic. El govern també vol precaritzar la contractació juvenil, ja sigui creant un nou model de contractació juvenil o ampliant l'edat de 21 a 24 anys els contactes de formació. L'objectiu és que els joves treballin cobrant menys, sense cotitzar a la Seguretat Social o cotitzant menys, i sense subsidi d'atur. De fet, en les primeres propostes del govern, es contemplava que en un nou model de contractació juvenil, aquests treballadors puguessin cobrar per sota del Salari Mínim Interprofesional, que actualment està en 624 euros.

Un altre punt de la proposta governamental és que les ETT col·laborin amb els estaments públics d'ocupació. És a dir, quan teòricament es vol reduir la temporalitat i fomentar el treball estable, es vol delegar part del servei públic d'ocupació a una empreses privades que porten anys lucrant-se a través del treball temporal i precari.

En definitiva, pel que de moment ha trascendit sobre les converses per reformar el mercat de treball, podem concluire per on van els trets: fer recaure sobre les espatlles dels treballadors i del fons públic les conseqüències de la crisi capitalista, abaratint l'acomiadament i precaritzant el treball per al jovent, mentre a l'empresariat se li augmenten les bonificacions fiscals i se'l descarrega de despeses. Manca per veure qui paper jugaran CCOO i UGT, els màxims dirigents del quals ja han descartat de la seva agenda un vaga general, i els darrers precedents en reformes laborals pactades amb aquest sindicats, no donen peu a gaire confiança en la seva fermesa a l'hora de defensar els drets de la classe treballadora.

Jornades d'autonomia obrera i autogestió

Davant la crisis actual del sistema capitalista, a la que es veu abocada de manera cíclica, s'engeguen unes jornades pedagógiques que, a més, pretenen a la vegada donar veu, espai, etc. és a dir, donar a conéixer projectes reals, ja siguin locals o d'abast més ampli, que funcionen de manera autogestionada: cooperatives, espais, espectacles musicals, mitjans de comunicació, etc.

En el context actual, les jornades volen aportar el seu granet en la construcció del teixit alternatiu al sistema. Animant, així, a que s'emprenguin nous projectes. Una construcció que preten seguir teixint les alternatives parcials, seguir construint les vies cap a la superació i substitució del sistema socioeconòmic actual. Continuar movent el motor de la història.

Unir el passat, mostrant el present, mirant cap al futur i moure's cap a ell, és una funció pedagògica a fer i és que al nostre pais ja es va teixir una societat diferent a la que el sistema capitalista, de llavors i ara, volia. Un passat, el nostre, que està ple de cooperatives, fàbriques ocupades, etc. Autogiostionades pels/per les propis/es treballadors/es.

Dos conceptes donen nom a les jornades: Autonomia Obrera i Autogestió. Poden semblar dos conceptes inconnexes, sense cap punt comú, com dues coses separades. Res més lluny de la realitat.

El concepte d'autonomia obrera és molt ample i, dins del que cap, abstracte, ja que no només implica un significat que indica una manera de lluitar, per part del moviment obrer, sinó que com hem dit, va més enllà. I quan es lluita, és per arribar a complir uns objectius, per arribar a algun lloc.

L'altre concepte és la pedra angular entorn gira les jornades, l'autogestió. No només com a model organitzatiu, de finançament, sinó també de com s'autogestionen les emocions, contradiccions, etc. Que els projectes es troben pel camí.

Les jornades comencen al mes de maig i duraran fins a mitjans de juny. Hi hauran xerrades, debats, presentacions de llibres, concerts, passis de cinema, lectures de poemes, etc. Que es duran a terme a arreu del districte de 9barris, des de la zona sud fins a la zona nord. Un munt d'actes impossible d'enumerar sense aburrir al lector/a i sense desordenar l'article, desordenat per si. Per tot plegat, us convidem a seguir el programa de les jornades a la web *http://ds2.upc.es/autogestio*, feta per l'ocasió. També sortirà a la revista de l'ateneu.

Unes jornades que vistes des de fora, amb una altre òptica del passat, però encara massa present avui en dia, podrien ser fetes des de varies ideologies. Les jornades no hi entren pas en aquestes direccions de ideologies, en aquest prisma de veure les coses. Les jornades tenen implicites maneres de superació, d'unió, i no de dividisió. Intentant esborrar l'esquetx de la vida de brian sobre l'esquerra (no oblidar-ho, però sí superar-ho).

En aquest sentit, si algú, o alguna, volen veure o identificar l'anarquia i/o el comunisme darrera les jornades com idees exclusives, com deia un grup de la meva infantessa en una cançó convertida en himne i més avui en dia, tindrà un problema. No hi ha etiquetes.

La nostra història passada, bruscament tallada, ens convida a seguir endavant. Pedagogia als temps que corren actualment, cal i molta. Realitats construides i encara més per construir, encara en calen moltes més.

Sense etiquetes volem caminar, per caminar lliures cap al futur. La comuna de París, tant fatalment oblidada pel proletariat, va ser reclamada per totes les ideologies proletaries com a seva. Aquesta realitat d'unió i superació és la que volem i busquem. Realitats són el que calen i el que volem.

L'educació a debat: avenços o retrocessos

En els últims temps els Països Catalans estan patint una ofensiva neoliberal des dels governs de Madrid i des de les seves sucursals catalanes, amb l'ànim de privatitzar i posar al servei de les empreses diversos serveis públics. Un dels més afectats ha estat l'ensenyament públic en totes les seves besants: des de la manca d'escoles Bressol fins als plans universitaris, les classes populars estan patint dia a dia més dificultats per a què les seves filles i fills estudiïn i es desenvolupin en aquesta societat sense que els seus pares o elles mateixes facin esforços econòmics impressionants (en comparació amb la resta d'Europa) o rebin una formació digne que els permeti desenvolupar-se en un futur com a treballadores i treballadors amb uns pilars bàsics ben assentats.

Processos neolib erals contra l'ensenyament català

Després d'anys de lluites per un ensenyament públic, gratuït i laïc des dels diversos sectors (professors, estudiants,...) ara mateix ens trobem amb un escenari poc il·lusionador per a l'educació ja que tenim per una banda l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES) conegut com a Pla Bolonya que ja s'està aplicant arreu de les universitats catalanes (de Perpinyà a Alacant) amb les excepcions d'algunes facultats que han aplicat prorrogues. L'EEES s'està aplicant amb l'excusa de la homologació de crèdits amb la resta d'Europa però se'ns amaga la pujada de les taxes, l'educació orientada per les empreses, la destrucció d'assignatures i carreres i la manca de recursos reals per aplicar aquests canvis.

En l'educació primària i secundària ens trobem amb una doble ofensiva per una banda el tripartit (PSC, ERC i ICV-EUiA) principatí amb el conseller Ernest Maragall al capdavant amb la Llei d'Educació de Catalunya (LEC) i al País Valencià amb l'ofensiva de retallades de drets i imposicions per part del govern del PP representat pel conseller Font de Móra.

La Llei d'Educació de Catalunya és una de les noves aplicacions autonòmiques donades pel nou estatut d'autonomia del Principat, en aquesta s'aposta per un nou model educatiu on l'escola pasa a funcionar com una empresa, on els centres públics poden ser gestionats per empreses privades, on es prioritzarà l'escola concertada i privada, on s'atorga gran poder a la direcció de l'escola, on els propis centres (la direcció esclar) faran la selecció laboral, cada centre gestionarà el seu propi currículum... en definitiva destrueix l'escola tal i com la coneixem actualment, buscant que aquesta passi a les mans de la gestió privada i deixi de «generar gastos» a l'estat.

Al País Valencià s'aplicaran una sèrie de canvis en l'educació com la imposició de l'assignatura d'Educació per la

Ciutadania en anglès, el nomenament dels directors des del govern, la concertació dels batxillerats que crea centres de primera i centres de segona o tercera categoria, el menyspreu continu contra la llengua i cultura catalanes a l'educació... Aquestes mesures es sumen a la falta d'inversió i recursos que ja és estructural arreu del país.

El moviment estudiantil resistència per l'escola nova

Aquest curs passat va ser un any de gran conflictivitat als carrers i a les aules en defensa d'un ensenyament públic, popular, català, antipatriarcal i de qualitat, per part de la comunitat educativa i dels sectors més avançats d'aquest, l'estudiantat. Les estudiants ens van demostrar el curs passat un alt nivell de combativitat, des de manifestacions massives, ocupacions de facultats, accions simbòliques... i una gran resposta antirepressiva contra els abusos d'autoritat del govern, i en concret del departament d'Interior, presidit pel conseller Joan Saura d'ICV-EUiA, el 18 de març i els dies següents.

Aquesta alta combativitat i resistència contra les imposicions del sistema, a portat a més de 100 estudiants a judici per les ocupacions de seus de partits, i per altres accions reivindicatives. Actualment el SEPC (Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans) està duent una campanya de crítica i demanda de l'absolució d'aquests 100 casos repressius que l'únic que pretenen és la desmovilització dels sectors més combatius del moviment estudiantil.

Però d'aquesta resistència, d'aquesta lluita han sorgit un gruix d'estudiants conscienciats amb les problemàtiques de les seves universitats. I és així com des de les lluites del curs passat hi ha ara actualment un gran nombre d'assemblees d'estudiants arreu i inclús grups d'estudiants que transcendeixen l'àmbit estricte de les universitats i creen espais alliberats fora de la universitat com és el cas del procés d'ocupació de la Universitat Lliure «La Rimaia».

Una crítica global, de la resistència a l'ofensiva

Dintre del moviment o moviments per l'ensenyament públic hi ha diverses tendències des d'aquelles que volen simples reformes del model actual, com millores de funcionament, passant per les que principalment demanen millores en l'àmbit laboral de les treballadores, fins a les que proposen canvis estructurals en el funcionament actual de l'ensenyament als Països Catalans, en aquesta darrera tendència es situarien el SEPC, els sindicats de classe del professorat com USTEC, les assemblees de PDI-PAS (Personal Docent Investigador i Personal d'Administració i Serveis) i per últim la majoria d'assemblees d'estudiants.

En aquesta darrera tendència podem veure una alternativa real per a l'ensenyament més enllà de la crítica al model actual. Una alternativa que ve de lluny als Països Catalans, el propulsor va ser el pedagòg llibertari Francesc Ferrer i Guardia que fou assasinat el 1910 per l'Estat Espanyol, i que va ser el primer en plantejar l'eliminació dels exàmens, la igualtat entre gèneres, la laïcitat a l'escola i els principis racionals i científics que hauria de promoure una societat igualitaria. Aquesta alternativa veu també d'altres corrents com la de la pedagogia de l'oprimit de Paulo Freire on planteja una pedagogia de la pregunta i no de la resposta, una pedagogia que enllaça amb els principis de coeducació que planteja aquesta alternativa radicalment oposada als plantejaments dels governs actuals. Una alternativa que aposta per un model educatiu català, que promocioni la llengua i cultura oprimides, públic, que sigui de tots i totes amb pressupostos de l'estat, popular, que estigui al servei de les classes populars i dels seus interessos de classe, antipatriarcal, que treballi des de l'educació per trencar els gèneres i la desigualtat derivades del sistema heteropatriarcal, i que sigui racional i científic, principis que semblen assolits per l'ensenyament actual però que mentre hi hagi la religió a les escoles i es segueixin impartint valors opressors, capitalistes/classistes i masclistes no estaran solventats.

Lliçons des de Grècia

El mes de març Grècia va ser notícia a tot el món. Nombroses manifestacions i tres vagues generals van demostrar que la joventut i els treballadors no estan disposats a pagar els plats trencats d'una crisi que no han provocat. Grècia ha estat l'avançada de l'onada de lluites que s'ha desfermat en tota l'Europa del capital contra els plans de retall. La recessió capitalista s'ha transformat en una profunda crisi fiscal i financera. A Itàlia, Gran Bretanya, Alemanya... hi ha hagut mobilitzacions en defensa dels drets i les condicions de vida dels treballadors i les classes populars. A l'estat espanyol, i malgrat la seva sòlida aliança amb el govern, el projecte de reduir la despesa pública, congelar els salaris dels funcionaris i retallar el sistema de les pensions, va obligar al mes de febrer a la burocràcia dels grans sindicats a convocar manifestacions a tot el país, per no perdre la seva minvada autoritat entre els treballadors.

Empresaris i banquers sospesen la forma per derrotar els treballadors, imposant un fort retrocés en les seves conquestes històriques. Per aconseguir-ho no dubten a utilitzar els governs «socialistes» allà on n'hi hagi.

La crisi europea comença a Grècia i acaba a...

L'Europa del capital s'ha mostrat dividida davant el desastre grec. Tots els ulls estaven posats en Alemanya, però la principal economia del continent no està en condicions per ajudar a ningú. Aquest any superarà els 4 milions d'aturats, mentre creix la pobresa i la desigualtat social. En el que sí que es van posar tots d'acord és en imposar un brutal pla d'atac contra els treballadors i les classes populars, per evitar que Grècia caigui en la suspensió de pagaments, que provocaria una reacció en cadena i la caiguda lliure de l'euro. En realitat el problema no és el dèficit fiscal, sinó la situació dels bancs creditors, que per refer-se de les quantioses pèrdues de la bombolla immobiliària, s'han dedicat a especular, amb el seu propi endeutament, el deute públic grega a curt termini.

La ajuda promesa a Grècia exigeix com a contrapartida l'expropiació dels salaris i les pensions, a través de la seva congelació o de la pujada dels impostos. Un pla que si s'imposa provocarà una major recessió al país. Grècia està condemnada a la suspensió de pagaments, el que no sabem és si això passarà estant dins o fora de la UE. Quan això passi l'ajuda anirà destinada, no a la recuperació de l'economia del país, sinó a salvar als bancs creditors. Aquest és el futur que sembla esperar als països que, com l'estat espanyol, es troben a la corda fluixa.

La catàstrofe grega fa caure els mites de l'intervencionisme estatal i posa al descobert que no hi ha sortida possible de la crisis dins del sistema, que no suposi la destrucció d'una part de la riquesa social, amb el consegüent augment de l'atur i la pobresa. Si s'augmenta la despesa social, com reclama l'esquerra del sistema, creixerà el dèficit i es tornarà encara més impagable el deute públic, si per contra es redueix, com exigeix la dreta, reduint el poder adquisitiu dels salaris i les pensions, es consumirà menys i s'agreujarà la recessió. Tots els camins condueixen al mateix desenllaç.

La baula més feble

Les cadenes es trenquen sempre per les baules més febles. Grècia té un deute de 300.000 milions d'euros (113% del PIB). El principal problema és que necessita 52.0000 milions per refinançar el deute que venç aquest any, en un moment en què els ingressos fiscals s'han ensorrat. El govern «socialista» del PASOK és l'encarregat d'imposar el pla. El parlament va aprovar la supressió de les pagues extraordinàries dels funcionaris, la congelació de les pensions, el retard de l'edat de jubilació, l'increment de l'IVA i del preu dels combustibles. També es retallaran 700 milions d'euros de les inversions públiques. Aquestes mesures no seran les últimes. Amb tot això s'espera arrencar 5.000 milions d'euros de les butxaques dels treballadors i pensionistes, per reduir el dèficit a un nivell que els permeti seguir pagant als vampirs de la banca internacional.

Guant de ferro per als treballadors, guant blanc per als especuladors. El govern facilitarà la repatriació de capitals, eliminant l'obligació de declarar el seu origen i reduint a la meitat els impostos als dipòsits bancaris. Una mesura aplicada ja en Itàlia per Berlusconi. La dreta i l'esquerra del capital es donen la mà.

Des del primer moment la burocràcia sindical va intentar neutralitzar les mobilitzacions i desactivar el malestar social. Va dividir les vagues entre funcionaris i treballadors d'empreses privades, com si es tractés de problemes diferents i va exigir un repartiment «equitatiu» dels sacrificis per superar la crisi. Però les mesures del govern van elevar la temperatura política del país i obligar a les cúpules sindicals a retrocedir. Tres vagues generals i una infinitat de manifestacions reflecteix la ràbia creixent que regna entre els treballadors.

El 5 de març, el mateix dia en què es votaven les mesures del govern, una gran manifestació va assetjar durant tot el dia als «representants del poble «, sense que la policia pogués evitar-ho. El dia 11, la Confederació General del Treball i la Federació Nacional de Treballadors Públics declarar una nova vaga general, recolzada pel PAME (sindicat dirigit pel PC). Les escoles, hospitals, bancs i oficines públiques van tancar. La ràdio, televisió i la premsa van emmudir. Transports, trens, autobusos, avions i els vaixells que comuniquen a les illes, tot va quedar paralitzat.

Una manifestació de 70.000 persones va recórrer els carrers d'Atenes fins a la seu del parlament, mentre altres protestes es desenvolupaven per totes les ciutats del país. La brutal policia grega va intentar desbaratar la manifestació atacant els sectors més esquerrans i combatius. Malgrat tot, el «representant del poble», el «socialista» Papandreu es va negar a dimitir o retirar les mesures, encara que aquestes fossin en contra de la voluntat popular, revelant que tot i haver estat escollit a les urnes, el que uneix a tots els partits del sistema és la defensa dels interessos del capital.

Tots som treballadors grecs

Tot i la massivitat i la radicalització de les lluites, la mobilització encara està en els seus inicis. La consciència dels treballadors grecs encara no ha començat a qüestionar la dictadura del capital. La burocràcia sindical, obligada a convocar les vagues per la pressió popular, conspira de nou perquè tot torni a la normalitat. Segueix exigint el «repartiment equitatiu» dels sacrificis, com si la supervivència del capitalisme permetés mitges tintes. El desenvolupament de la consciència dels treballadors és una necessitat que creixerà a mesura que es reprenguin els atacs contra els seus drets i condicions de vida.

Grècia ha entrat en un prolongat període de lluites socials, que es va a agreujar impulsada per la fallida del capitalisme. La burgesia internacional té por de que la malaltia grega s'encomani a altres baules de la cadena. «El que serà crucial en els propers anys, no és la simple amplitud del deute, sinó saber si els governs estan en posició de trobar un mitjà eficaç de reduir ... sense provocar una inestabilitat política o una veritable revolució» (Financial Time). Aquest és el futur que ens espera i per al qual ens hem de preparar.

Defensem Cuba!

Cuba lleva 50 años construyendo un sistema político-económico muy diferente a las leyes impuestas por los gobiernos del imperio norteamericano o las sociedades capitalistas del viejo continente europeo.

El triunfo de la Revolución cubana estableció una nueva etapa para su pueblo que lucha día a día contra todos los rezagos del pasado neocolonia a la que estaban sometidos antes de enero de 1959. Cuba, hoy en día goza, bajo el reconocimiento de órganos internacionales, de un avanzado sistema de salud, de un indiscutible sistema de educación, de acceso al deporte y a la cultura por todos los sectores de la sociedad de forma gratuita. Tiene programas de atención a las mujeres embarazadas, los ancianos y a los discapacitados de cualquier edad, donde aplican técnicas avaladas por instituciones de todos los continentes, sin que esto implique un costo para el asistido o su familia. Así mismo, en el escenario de los derechos humanos se lograron conquistas que responden a los intereses del pueblo: como el sistema electoral que es de libre proposición y de elección directa y secreta en urnas custodiadas por niños; además de las constantes consultas populares que realiza el gobierno para reajustar la vida social y económica del país a los nuevos contextos, con total autodeterminación y soberanía. Todas estas conquistas, junto a otras muchas más han sido posibles gracias a la construcción del sistema socialista y la implantación del Poder del Pueblo.

Sin embargo, por estos 50 años, los gobiernos de Estados Unidos han apoyado una intervención militar (1961), infiltración de grupos y bandas terroristas y desde donde se han fraguado la mayoría de los atentados y sabotajes a la economía cubana, y además se han cobijado a todos los esbirros asesinos de la tiranía de Fulgencio Batista. También, le han impuesto a Cuba un ilegal bloqueo económico genocida, el cual posee alcance internacional e injerencista en las relaciones comerciales de otros países con la Isla caribeña y le usurparon una parte del territorio de Guantánamo donde impusieron por la fuerza una base militar, en la cual se comenten torturas e ignominias a seres humanos.

El uso del poder de los monopolios mediáticos capitalistas ha sido una herramienta para desvirtuar la realidad cubana. En ellos se crean campañas propagandísticas en las cuales hasta se construyen «héroes» de disidentes internos, que son asalariados por grupos ultraderechistas extranjeros para cumplir con el objetivo de minar, desestabilizar y derrocar el gobierno cubano (motivos por los que se castigan con severas sanciones en la mayoría de los países del mundo, incluyendo EUA y toda Europa). Pero se callan la injusta y amañada encarcelación de cinco jóvenes cubanos que intentaban que organizaciones extremistas en territorio norteamericano no llevaran a cabo actividades terroristas contra Cuba.

A toda esta campaña se ha sumado la Unión Europea, que aprobó en 1996 y ratificó en este año 2010, el acuerdo de sanción a Cuba, denominado «Posición Común», y que se aboga el derecho de controlar y evaluar, según parámetros europeos, a la política interior y exterior de Cuba; igualmente condiciona toda cooperación con la Isla a la exigencia de cambios en su sistema político.

Cuba merece todo el respeto por los logros alcanzados a pesar de toda esta política hostil que se desarrolla en contra de su pueblo y Revolución. Cuba va de solidaria por el mundo con ejércitos de médicos, profesores e instructores culturales, y no con armas para hacer la guerra como aquellos que tanto la condenan.

Digamos: ¡Cese al bloqueo! ¡No a la injerencia! ¡Libertad para los cinco cubanos! ¡Cierre de la base naval de Guantánamo! Y apoyemos resolutivamente el acto democrático de autodeterminación y soberanía que tanto defiende Cuba.

Agenda

Dissabte 1 de Maig a les 17'30h Manifestació a l'Av. de la catedral amb via Laietana. Contra les retallades socials, cap a la Vaga General.

Dissabte 8 de Maig a les 18'30h xerrada dins les jornades d'autogestió i autonomia obrera. Sindicalisme i Autogestió: Propostes de Futur. Amb Eduard (Intersindical), Josu Huarte (Lab), Roger (Cos) i Isa Garnika (CGT). Consulteu el programa a: http://ds2.upc.es/autogestio

Divendres 14 de Maig a les 22h: El generador. Concert amb Susan's Red Nipples i Panoràmica. Gratuït. Lloc: CCCan Basté. Pg. Fabra i puig, 274 – 9barris

Divendres 14 de Maig i Dissabte 15 de Maig a les 21h: Festival de Hardcore Fire and Ice 2010.

Preu divendres: 6€. Preu Dissabte: 7€. Els dos dies per 13€. Més Info: www.cyclerecords.com Dins les jornades d'autogestió i autonomia obrera. Lloc: Ateneu Popular de 9barris. C/Portlligat 11-17 – 9barris

Dissabte, 21 de Maig a les 22.30h: Circ que o! Circ en Transhumància. Preu: 6€ Adults, Nens (fins 14 anys) 3€. Lloc: Ateneu Popular de 9barris. C/Portlligat 11-17 – 9barris

Divendres 28 de Maig a les 19'30h: Presentació del llibre "Ciutat i la memòria democràtica" + taula rodona de debat amb Manuel Delgado. Del col·lectiu desafectos.

Lloc: La masia de la Guineueta. Pl. Ca'n ensenya - 9barris

Divendres 28 de Maig a les 22h: El generador. Concert amb Raspabon Band i Yuntamalandra i Panoràmica. Gratuït. Lloc: CCCan Basté. Pg. Fabra i puig, 274 – 9barris

Dissabte 29 de Maig a les 18'30h: Presentació del llibre "Autonomia obrera, en los años 70". Amb Fernando Pan i Agua i amb recital de poesies a càrrec de Manuel Ladrón. Dins les jornades d'autogestio. Lloc: Casal 3 Voltes Rebel, c) Argullós, 108 prop de Via Júlia– 9barris

Atents a la web del casal de barri de Prosperitat, ja que a finals de Maig, començaments de Juny, seran les festes majors de Prosperitat.

Dissabte 5 de Juny a les 17h: L'habitatge social és real. Dins les jornades d'autogestio. Lloc: La masia de la Guineueta. Pl. Ca'n ensenya - 9barris

Divendres 11 de Juny a les 22h: El generador. Concert amb Kayucos Van i La Banda del Panda. Gratuït. Lloc: CCCan Basté. Pg. Fabra i puig, 274 – 9barris.

De mitjans de juny fins després de st. Joan seran les festes majors del Turó de la Peira. Atents a la web de Can Basté.

A Finals de Juny tindrà lloc la Fira D'arts de Roquetes. Mireu: http://www.roketesalcarrer.org/

Jornades d'autonomia obrera i autogestió: http://ds2.upc.es/autogestio

+ informació a: http://nash.upc.es/adhd/calendari.php

